

om, at Statstelegrafer under visse Forudsætninger skulde kunne fordrø de bestaaende Plantninger og Bevoksninger, naar de række ud over offentlig Vej, fjernede, en Bestemmelse, som ganske sikkert mødte ikke saa lidt Betænkelighed her oppe i det høje Ting. Den er Folketinget gaaet bort fra, og jeg har til Erstatning derfor kun kunnet faa indsat den Bestemmelse, der findes i Paragraffens sidste Stykke, og som kun angaar de nu bestaaende Telegraf- og Telefonledninger, med Hensyn til hvilke Statstelegrafer faar en Ret til at kunne fordrø de Grene bortskaarne, som vilde gøre Ledningerne Skade. — Endelig er der under Folketingets Behandling af Loven indsat en Bestemmelse i § 19, hvorefter Forslag til Gennemhyn af Loven vil være at fremsætte for den i 1902 sammentrædende ordentlige Rigsdag.

Med Hensyn til de Forandringer, jeg nu saaledes har tilladt mig at nævne, kan jeg om dem alle sige, at jeg har kunnet acceptere dem. Jeg tror, at en Del i alt Fald betegne Forbedringer af Loven, og selv der, hvor jeg kunde ønske Lovens Affattelse noget anderledes, mener jeg, jeg kan høre mig overfor, hvad der er ønsket fra Folketingets Side. Jeg skal derfor tillade mig at slutte med varmt at anbefale Forslaget til det høje Ting, jeg haaber, at det ligeledes vil acceptere de Ændringer, der ere komne ind i Lovforslaget, og at dette nu maatte blive endelig vedtaget i den Form, hvori det foreligger. Det er jo et Lovforslag af en gennemgribende Betydning. Hovedsagen deri er dette, at Staten kan faa en Eneret til Anlæg af Telegrafer og Telefoner, og for hvert Aar, der gaar, bliver det mere og mere paatrængende, at Staten kommer til at kunne indtage denne Stilling. Derfor lægger jeg overordentlig megen Bægt paa, at dette Lovforslag kunde ventes gennemført i denne Samling, og jeg tillader mig derfor at anbefale det til velvillig Behandling af det høje Ting.

Spst: Som den højtærede Indenrigsminister allerede har udtalt, er den Affattelse, Folketinget har givet Lovforslaget, jo afvigende og, efter min Mening ikke saa lidt afvigende fra den Affattelse, som Landstinget gav det i Fjor, og da jeg havde den Ære at være Ordfører for det nedsatte Udvalg, skal jeg i den Anledning tillade mig et Par Bemærkninger. Ganste vist er en stor Del af de Forandringer, som ere foretagne i Forslaget, egentlig kun Sprogændringer eller Redaktionsændringer, og om de end ikke alle forekomme mig just at være heldige, er der jo slet ingen Grund til at opholde sig ved

dem. Men foruden disse Ændringer er der ogsaa adskillige Realitetsændringer, som jeg dog mener burde overvejes lidt nærmere. Den højtærede Indenrigsminister har allerede anført flere af disse, og for saa vidt de ikke ere af nogen Betydning, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dem, jeg skal kun fremhæve de Punkter, som jeg synes, at der vil være Grund til at skænke nøjere Overvejelse.

Der er saaledes, som alt er udtalt, i § 2 indsat en Begrænsning af det Tidrum, for hvilket Koncessionerne, som Indenrigsministeren giver Selskaberne, kunne gælde. Landstingets Affattelse lod paa, at Koncession burde gives „for et begrænset Aaremaal“, altsaa uden nogen nærmere Tidsangivelse, medens det nu er foreslaaet, at Koncession kun kan gives for indtil 20 Aar. Da den højtærede Indenrigsminister har ment at kunne gaa ind derpaa, er der vel ingen Grund til at gøre Forandringer deri. — Slutningsbestemmelsen i denne Paragraf gaar ud paa at oprette en ny Institution, som skal vurdere disse Anlæg, naar de skulle overtages af Staten. Det er en Vurderingskommission, bestaaende af fem Medlemmer, hvoraf Kongen udnævner en, to Medlemmer udnævnes af Indenrigsministeriet og to Medlemmer enten af Hof- og Stadsretten — naar Anlægget er her i Kjøbenhavn — eller, uden for Kjøbenhavn, af Amtmanden eller Amtsrådet. Det er altsaa egentlig en Slags Ekspropriationskommission, som man herved opretter, baade for dette Tilfælde og for det, der falder ind under Forslagets § 6. Det forekommer mig nu, at der kunde være Grund til, hvis man vil have en saadan Kommission og ikke vil gaa tilbage til Landstingets Affattelse, hvorefter Bederlaget skulde fastsættes ved Støn af unildige Mænd, at denne Kommission blev sammensat paa en anden Maade, idet de vedkommende Gjere af Anlægene efter Forslaget slet ikke saa nogen Indflydelse paa, hvilke Takstationsmænd der bliver valgt. Det er dog et Punkt, synes jeg, der nok var værdt at overveje, om ikke ogsaa de bør have Adgang til at vælge nogle Medlemmer.

§ 4 er der jo ogsaa slet Forandringer, som den højtærede Indenrigsminister allerede har berørt, og jeg skal kun her fremhæve Slutningsstykket, som ikke forekommer mig ganske klart. Det lyder paa, at de bestaaende Anlæg kunne, naar de ansøge derom inden et Aar efter Lovens Ikrafttræden, faa Koncession af Indenrigsministeren; men hvis de ikke søge derom inden et Aar, kunne de kun faa Koncession ifølge Lov. Det forekommer mig at være noget i Strid med Reglen i